

Het busje vloog.

Jeff Koenraad keek uit het raam, drukte ademloos zijn neus tegen het glas. Een paar seconden eerder reden ze nog gewoon op de grond, nu zeilde het verroeste oude busje door de lucht.

De weg was zo ver beneden hen dat die eruitzag als een slang die door het gras kronkelde. Alleen waren het geen grassprietten, het waren bomen. En dat waren geen minihuisjes of speelgoedautootjes zoals je bij een modelbouwpakket kreeg. Dit was echt.

Hoe bijzonder het ook was om in een busje te zitten dat kon vliegen, Jeff genoot er niet van. Hij was bang en hij werd behoorlijk misselijk van dat geslinger door de lucht.

Het zicht uit het raampje werd gedeeltelijk belemmerd door dikke zwarte magnetische banden die om het busje heen waren geslagen. Die banden leidden naar de grote

helikopter boven hen, die het busje van de grond had getild.

Harry Groen, die achter het nu nutteloze stuur zat, keek hulpeloos naar Jeff. Hij zat midden in het busje naast zijn hond Chipper.

‘Wat moeten we doen, Chipper?’ schreeuwde Jeff over het kabaal van de helikopter heen, terwijl hij naar de grond ver onder hen keek.

Chipper wist het niet. Hij was net wakker geworden.

Vijf minuten geleden, voordat hun busje was opgespoord door Het Instituut, had Chipper liggen dromen.

Hoewel er bijna geen andere honden zoals Chipper bestonden, leek hij in één opzicht op alle andere honden.

Als hij sliep, dan droomde hij.

De wetenschappers op Het Instituut hadden voor heel veel geld iets gemaakt wat eigenlijk een rennende, blaffende, snuffelende computer was. Ze hadden er de meest vernuftige software die ooit was uitgevonden in verwerkt, maar het was niet gelukt om het dier 24 uur per dag wakker te laten zijn.

Chipper kon verschillende talen lezen, kaarten opzoeken in zijn hoofd en ingewikkelde berekeningen doen, maar in tegenstelling tot een gewone laptop die je de hele tijd aan kon laten staan, moest Chipper af en toe even liggen en een tukje doen. Daarvoor hoefde hij eigenlijk zijn ogen niet dicht te doen, want die waren niet echt. Hij kon ze wel in slaapmodus zetten.

En als Chipper eindelijk in slaap viel, dan droomde hij. Soms waren het vrolijke dromen, soms nachtmerries.

Voordat het busje de lucht in was gegaan, had Chipper een heel vrolijke droom gehad over gelukkiger tijden.

Hij droomde dat hij nog een puppy was.

O, wat was dat een mooie tijd geweest. Voordat hij was omgebouwd en uitgerust met chips, bedrading en geheugenkaarten. Chipper had toen niet dezelfde gedachten als nu. Tegenwoordig dacht hij in echte woorden, net als mensen, maar toen hij een puppy was, ging het heel anders. Hij had impulsen, een instinct en gevoelens van vreugde, angst en nieuwsgierigheid.

Er was toen ook zoveel om nieuwsgierig naar te zijn. Hij was geboren op een boerderij in een nestje van vier puppy's. Twee broertjes en één zus. De mensen van de boerderij hadden hun allemaal namen gegeven. Hem hadden ze natuurlijk Chipper genoemd, en zijn zusje Bonnie. Zijn broertjes heetten Scout en Wonder. Hun moeder, een mooie bordercollie, heette Prinses.

Voor een hond was een boerderij de beste plek om geboren te worden en op te groeien. Zo veel geurtjes! Hooi en gras en bomen en koeien en kippen en miljoenen andere geurtjes. Voor de gevoelige neus van een hond was het overweldigend, maar dan op een goeie manier. Boerderijhonden hadden geluk. Helemaal vergeleken met stadshonden die de hele dag in een huis of appartement zaten te wachten tot hun baasje thuiskwam en elke dag misschien een paar minuten mochten snuffelen in de bui-

tenwereld terwijl ze de hele tijd met een lijn vastzaten aan iemand die achter hen aan liep met een plastic poepzakje. Nee, boerderijhonden hadden het goed voor elkaar.

Je kon de hele dag rennen, rennen, rennen. Je kon...
'Chipper!'

... de schapen bij elkaar drijven of achter eekhoorns aan of kijken hoe de koeien werden gemolken of achter op de laadwagen van het baasje springen en meerijden over het land. Je kon door de modder rollen of in de zon liggen en voelen hoe de hitte in je vacht drong.

Dit waren de herinneringen waar Chipper over droomde. Vaak was hij in zijn slaap bij zijn moeder. En in zijn dromen kon hij praten. Hij kon zijn moeder vertellen hoeveel hij van haar hield. Hij kon haar vertellen hoe leuk hij het op de boerderij vond en dat hij er nooit, maar dan ook nooit zou weggaan.

Maar soms werden de dromen net zo somber en donker als de SUV die op een dag naar de boerderij was gekomen. In die SUV hadden mannen met donkere pakken gezeten, de mannen van Het Instituut.

Chipper smeekte zijn moeder om hem niet met de mannen mee te laten gaan. Hij wilde voor altijd een normale hond zijn. Hij...

'Chipper!'

Hij wilde niet dat iemand hem opensneed en allemaal slimme apparaten in hem stopte. Hij wilde niet dat iemand zijn echte ogen weghaalde en ze verving door camera's, waardoor de mensen van Het Instituut konden

zien wat hij zag. Hij wilde niet dat hij kon uitrekenen hoeveel zeven keer vijftien keer elf gedeeld door zestien was.

Dat had je als hond toch helemaal niet nodig?

Soms, als hij dit soort dromen had, probeerde Chipper de mannen weer in de SUV te laten stappen, te laten omkeren en weggrijden. Soms lukte dat, soms niet. Dit werd een van die keren dat het...

‘Chipper!’

Chipper activeerde zijn ogen.

Waar was hij? En wie was die jongen die zo tegen hem schreeuwde?

O ja. Hij zat in een oud camperbusje. Harry Groen, de man van een jaar of zestig die in een van de hutten op het visserskamp verbleef, zat voorin achter het stuur. En de jongen die hem wakker had gemaakt en achterin naast hem zat, was Jeff, zijn twaalfjarige vriend. De jongen die hij was gaan zoeken toen hij was ontsnapt uit Het Instituut.

‘Droomde je?’ vroeg Jeff. ‘Ik kreeg je niet wakker!’

Jeff hield een mobiele telefoon in zijn hand, zo eentje waar je alles mee kon, van bellen tot internetten. Maar het enige waar Jeff hem nu voor gebruikte was voor berichtjes. En dan niet eens berichtjes versturen, maar alleen ontvangen.

Van Chipper.

Hoeveel dingen Chipper ook kon, echt praten kon hij niet. Hij kon dingen denken en die gedachten kon hij vertellen in woorden die hij in een berichtje naar Jeff kon

sturen. Jeffs vriendin Emily had dat uitgevogeld. Zij was echt een slimmerik.

Jeff hoefde geen berichten naar Chipper te sturen. Hij kon gewoon hardop met Chipper praten en dan begreep Chipper hem.

Chipper antwoordde.

Ja, ik droomde.

Jeff keek naar zijn telefoon en las het antwoord. Chipper zag dat de jongen angstig keek en hij merkte nu zelf ook dat het busje wel heel hard ging. Hij sprong op de stoel bij de piepkleine eettafel. Het oude camperbusje had ook een bed achterin met bergruimte eronder, een mini-fornuis en mini-ijskast en een smal kastje om allerlei dingen in te bewaren.

Ze reden over een landweg. Chipper keek vooruit en achteruit en zag dat ze de enige op de weg waren. Maar hij hoorde nog iets anders behalve de pruttelende motor. Er was iets boven hen.

Wat gebeurt er?

‘Ze hebben ons gevonden.’

Chipper hoefde niet te vragen wie. Dat moest Het Instituut zijn. Maar voor zover hij kon zien, werden ze niet gevolgd.

Waar zijn ze?

Jeffs wijsvinger wees recht naar boven.

Chipper stak zijn kop uit een open raampje. Zijn zwart met witte vacht wapperde in de harde wind toen hij zijn nek strekte om omhoog te kijken.

Ze werden achternagezeten door een helikopter.

‘Ziet hij hem?’ riep Harry.

Harry had Jeff en Chipper helpen ontsnappen toen Het Instituut hen op het spoor was gekomen bij het Snoekermeer.

‘Hij ziet hem,’ zei Jeff.

‘En heeft hij een goed idee?’

‘Heb je een idee, Chipper?’ vroeg Jeff.

Chipper dacht na. Hij had geen idee, nog niet.

Ben ermee bezig.

Toen hij die woorden naar Jeffs telefoon zond, vielen er brede, zwarte banden uit de lucht naast het busje.

Ze deden Jeff denken aan die borstels in de autowasstraat. Toen zijn ouders nog leefden en hij bij hen woonde, gingen ze wel eens met hun auto door de wasstraat. Jeff vond het prachtig om de borstels langs de auto te zien draaien en wrijven.

Maar dit was anders. Deze banden bungelden in de lucht als grote stroken zwarte tagliatelle en opeens klapten ze tegen het busje aan, alsof ze magnetisch waren. Vijf banden aan de rechterkant van het busje, vijf links.

‘Wat is dát nou?’ riep Harry uit.

Hij draaide het stuur helemaal de ene kant op en toen de andere. In volle vaart slingerden ze over de weg, gingen van links naar rechts in een poging de banden los te schudden.

Volgens mij hebben we een probleem.

‘Wat zegt hij?’ riep Harry.

‘Volgens hem hebben we een probleem!’ antwoordde Jeff.

‘O, nou, reuze bedankt, Lassie!’

Harry bleef aan het stuur rukken, waardoor ze over de weg slingerden.

Maar opeens gebeurde er niets meer als Harry aan het stuur trok. Het busje reageerde niet meer op wat hij deed.

‘Wat krijgen we...’ zei Harry.

De zwarte banden aan de zijkanten van het busje trokken strak. Jeff keek uit het raampje naar de weg. Chipper deed hetzelfde aan de andere kant.

‘O jee,’ zei Jeff.

Dat kun je wel zeggen.

Op dat moment kwam het busje los van de grond en begon het te vliegen.

Algauw stelde Jeff de belangrijke vraag: ‘Wat moeten we nu doen, Chipper?’

Chipper wilde dat hij een goed antwoord wist.

**VIER DAGEN
EERDER**

2

Ze hadden al uren gereden. Jeff had geen idee waar ze waren. Harry Groen zei dat dat de beste aanpak was: blijven rondrijden.

‘We slapen elke nacht ergens anders,’ had hij tegen Jeff en Chipper gezegd nadat ze waren vertrokken uit vakantiepark De Schaduwvelden aan het Snoekermeer.

Ze hadden moeten vluchten nadat ze waren opgespoord door een team van Het Instituut. De gevaarlijkste van het team was ene Dolker. Hij had Jeff en Chipper vastgehouden op een boot op het meer, maar Jeffs vriendin Emily Winter had hen gered. Dolkers boot was opgeblazen, maar dat had Jeff niet echt een geruststelling gevonden. Het Instituut zou niet rusten voordat ze de hond terug hadden.

Chipper was een technisch wonder en Het Instituut kon het zich niet veroorloven dat een andere organisatie of een regering van een ander land hem in handen zou

krijgen. Ze zouden hem nog liever vernietigen dan toestaan dat iemand anders hem te pakken kreeg.

Harry had aangeboden om Jeff en de hond te verbergen totdat ze een plan hadden bedacht. Na een paar uur rijden had Harry, met een schroevendraaier uit het handschoenvakje, de nummerborden van het busje gehaald en ze geruild met die van een auto die ergens achter een restaurant stond geparkeerd.

‘Er zijn overal camera’s,’ zei hij tegen Jeff, die voorin naast hem zat. ‘We willen niet dat ze ons nummerbord zien. En voor de zekerheid mijden we ook de grote wegen en tolwegen. En we zullen geen voorspelbare route volgen. De ene dag rijden we naar het oosten, de volgende naar het zuiden, daarna naar het westen. Op die manier zal niemand die ons in de gaten krijgt kunnen zeggen: “O, kijk, ze gaan daar-en-daar heen. Dan wachten we ze daar op.” Dat gaat mooi niet gebeuren.’

‘Wat vind jij?’ had Jeff aan Chipper gevraagd, die zijn kop tussen hen in had gestoken. De hond stond met zijn voorpoten op de middenconsole en met zijn achterpoten op de grond voor de achterbank. Zo kon hij door de voorruit kijken.

Er verscheen maar één woord op Jeffs telefoon.

Misschien.

Alle andere functies op Jeffs telefoon waren uitgeschakeld, zodat hij niet kon worden getraceerd. Hij kon niet bellen en ook niet op internet. Het enige wat hij er nu dankzij Emily mee kon, was communiceren met Chipper.